

VÕIMALUSED, TÕENÄOSUSED, PLAANID.

Ja igal päeval valmistakse meile menüü; võimaluste, tõenäosuste menüü meie projektidele. Ja kuna väljendused tekivad ajas rütmiliselt ja aeg on midagi, mida me ei tunne, küll aga oleme seda lugenud, arvanud, väljamõelnud, et võiksime orienteeruda funktsioonides, tegevustes, siis, hea küll, täna väljendub teine rütm, mille kohta võiks ütelda, et see on veel üks nädal..., aga tegelikult ei ole. Sest me paikneme erinevates ruumides. Ei saa liita pirne ja autosid. Nad on erinevad struktuurid.

Aga hea küll, Palve Suund meenutab meile, et me igapäevaselt ennast päevakajastaksime, sest me asume erinevas paigas, erinevas ruumis ja ... kuigi mälul ja projektidel on oma rütm, peame igapäevaselt rütmi uuesti üles leidma, sest paikneme erinevates ruumides.

See on sama nagu ärkaksime iga päev erinevas riigis: meie tegevused, meie keel, meie teod oleksid erinevad.

Universumi elanikena teame, et asetume uutesse ruumidesse, mis on loodud selleks, et meie puhul elu "loomingulistada". See peaks –see on palve soovitus- täpsustamama iga tööpäeva, päeva... -jagame kuidas tahame- une ja une vahel... Peaks avastama ja rakendama iga päeva eripära.

Ja sellepärast on meie almanahhis iga päev soovitus, suunamine, eripära, mida igaüks võib kasutada Loomingu järgimiseks; Loova Müsteeriumi rütmi järgimiseks; et olla kooskõlas sellega, mis meid inspireerib ja mida elu keel meile soovitab.

Kõige hullem viga on olla või tahta olla samasugune nagu eile!

Kuigi meil on harjumuslikke või näiliselt korduvaid funktsioone, iga päeva loominguine, loov matriits, mis toetub iga olendi võimalustele, tõenäolisustele ja plaanidele, annab meile teistsuguse olemise, olemasolu, elamise dimensiooni!

Nagu see, kes valib iga päev endale riideid või otsib teistsugust kaunistust või planeerib erinevat funktsiooni... ja ei kinnistu asjaoludesse, juhtumistesse või situatsioonidesse kohustuste, surve, maaniate tõttu...

See ei võta meilt teragi kohustusest, mille iga olend endale vabatahtlikult võtab või peaks võtma. Vastupidi: väärtustab kohutust, sest lisab uuenduslikkust, sest panustab eipära, sest laiendab ja paigutab vajalikkude dimensiooni; või vähemalt on kavatsus oma koht leida.

Loomingu liikumistega ühildumine tähendab luua palvet, vaatlust, meditatsiooni kasutades kooskõla, mis lubab meil elu rütmi kuulata, näha, kuulda, maitsta, tunda.

Tänu astronoomiale, astrofüüsikale näeme suuri liikumisi, milles osaleme ja mille tõttu toimuvad meie kokkusurutud keha, meie kokkupigistatud ladustamise suured tegevused..., mis haaravad kõiki meie rakke teatud rütmi, teatud muutujatega, perspektiividega, mida me teadlikult ei tunne; automatismidega..., milledest mõnesid tunneme ja teisi absoluutselt mitte.

Tõsi on see, et kui Traditsioon ütleb, et me oleme mikrokosmos, siis ta palju ei eksi.

Sellega tahame korrata –kuigi peaks kõlama erinevalt–, et iga olend on Universumi koopia; see on sama, mis ütelda, et “Loova Müsteeriumi koopia”. Iga olend, erinevatel tasanditel. Aga, olles universumid, on võimaluste, tõenäosuste ja planeerimise garantiid kindlustatud.

Ja ma pean kuulama mitte ainult oma ümbrust... vaid pean kuulama ka oma sisemuse keelt... ja neid võrdlema, et leida ümbrusega kooskõla; kavatsuste konsensust.

Kui Universum näitab end meile Igaviku, Lõputusena, ei saa olla temas ühtegi asja, mille neid omadusi pole. Seega pean ma mõtlema lõputuse ja igaviku peale; mitte piirangute, tõkete, seiskumise või liikumatuse peale.

Pole keeruline ette kujutada kombinatsioone, mida võib luua iga olendi mikrokosmos teiste olenditega pidevalt Muteeruva, Lõputu ja Igavese Universumi sees. See on väljaarvutamatu. Aga... see dimensioon, mis võib meile numbri kätte anda, peaks meile rääkima meie osalusest selles. Teada, et ma olen selle numbri osa, mis väljendub tõenäosustes, võimalustes, plaanides...

Ja kõige tähelepanuväärsem –väga tähelepanuväärne– ja millega tavaliselt ei arvestata, on see, et meie Universumi kompositsioon...on pidevas muutuses, uuenemises ja uuenduses.

Ja küsimus ei ole selles, kas tahta või mitte! Juhtub. Nagu koitmisega...

See võib mulle mitte meeldida, võin tunda end ööinimesena või hilja ärkajana või uuenduslikumana, aga juhtub...

Juhtub, et meie tekstuurid pole enam samad!...

Juhtub, et on sisemine keel... , mis “tõenäostab”, mis võimaldab meie teadvusele teatud hoiaku, kavatsuse, positsiooni ja teostuse uudsuse, igapäevase üllatuse suhtes.

Sest juhtub. Aga muutujat, uuenduslikku, ettearvamatut, loomingulist... on nii pikalt pikalt karistatud; on nii kaua otsitud kindlat, stabiilset, kontrollitut, et kuigi muutub –sest see on Universumi ja Loomingu dünaamika-, siis kummalisel moel teadvus paneb vastu... ja üritab sisemist keelt vaigistada.

Teadvus, mis on miljonite aastase harjutamise, proovimisega jõudnud võimalustes, tõenäosustes ja planeerimises liikumiseni.

Aga ei ole tehtud selleks, et seisma jääda, vaid et jätkata lõpmatuses.

Me ei ole lõpuga projekt!... Me oleme Universumi Lõputuse projekt. Ja sedamööda kui me kuulama ümbuse ja enda keeli, kohaneme me solidaarselt Loominguga... ja tunneme Nimetamatu...Armastuse Müsteeriumit...